

Om dincolo de sine (2)

de Slavomir ALMĂJAN

“Ciudat!” îmi ziceam, “iată-mă beneficiind de ceva care este mult dincolo de limitele mele cele mai întinse.” Privesc maiestrușii învolburare de nori, așa cum se vede de deasupra. Lumina orbitoare a zilei, nestânjenită de mai mult de 10 km de atmosferă, zgomotul monoton al motoarelor acestui monstru zburător par să arunce o lumină nouă asupra lucrurilor pe care le priveam dintotdeauna și totuși nu le vedeam... “Stai puțin! Iată un paradox! Ceva care nu încapă în tiparele matematicii, nu poate fi explicat în termenii obișnuiți, care să corespundă tiparelor gândirii omenești!” Visul de a zbura, atât cel cu ochii deschiși cât și visele de noapte în care deseori mă înălțam bătând aerul cu mâinile goale m-a urmărit neconștient... Există ceva în lăuntrul nostru, ca o nostalgie depusă adânc în fibrele ființei, transmisă din generație în generație, ceva ce pare a ne vorbi că noi am fost întocmiți să viețuim între niște limite cu mult mai întinse decât cele care ne restrâng acum. Și este greu de priceput cum noi, făcuți să stăpânim pământul cu tot ce este pe el, suntem neputincioși în chiar puterea de a ne mișca altfel decât niște pedestri vrednici de milă. Oare, nu cumva, în negura timpului cu mult înainte de împărțirea limbilor, a existat un moment când Domnul a hotărât o împărțire a mediilor de mișcare?... Așa cum spuneam într-unul din articolele mele precedente, trăim pe acest pământ într-o continuă încercare de a reconstrui Edenul, loc al cărei nostalgie nu am reușit s-o pierdem nici chiar până în ziua de azi. “Tu ai fost întocmit pentru măreție” scria un prieten către prietenul lui... Adevărat! Întocmit să poarte chipul și asemănarea Lui. Însă tot ceea ce facem azi și numim progres este doar un surrogat a ceea ce aveam odată din belșug prin divinitatea creației. Edenul pe care încercăm să-l reconstruim este doar “un iad convenabil” cum spunea cineva, zborul meu în acest gălăgios Boeing nu-i decât o cărjă...

Vorbeam la începutul acestui articol de paradoxul aparent creat de privilegiul de a zbura peste ocean. Zbor cu un avion care costă câteva zeci de milioane de dolari și al cărui cost de a mă trece peste ocean depășește câteva sute de mii... Prețul zborului pe care trebuia să-l plătesc eu era de \$1500. Aici este mirarea! Eu nu beneficiam de o fracțiune de zbor ci de un zbor întreg! Nu zburam cu o sutime de avion ci cu un avion întreg... Trebuia doar ca 250 de oameni să vrea să zboare în aceeași direcție și în același timp... Un om poate cu greu mișca un buștean, doi oamenii pot clădi o casă și cu mult mai mult decât atât... Puterea unui om este minusculă, puterea a doi oameni uniți în țel și voință este cu mult mai mult decât dublă, de sute de ori ori chiar de mii de ori mai mare decât puterea unui individ... Poți explica matematic acest lucru? Da, dar îți trebuie un unghi cu totul nou din care să vezi realitatea. În primul rând trebuie să accepți că puterea unității este reală, este generatoare de energii aproape de nemăsurat, este singura sursă a unui progres real, este concepută în gândul și înțelepciunea lui Dumnezeu...

Singur, în Eden, Adam era în așteptarea continuă a ceva nedefinit, dar când Eva i-a fost pusă înaintea ei a exclamat: “În sfârșit!...” Putem vedea cum în zilele premergătoare creării Evei, Dumnezeu i-a încredințat lui Adam paza grădinii și munca de zi cu zi... Vedem însă în versetul 28 din Genesa capitolul unu ce salt în menire și în putere se produce când Adam și Eva sunt binecuvântați împreună:

“Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.”

De la rutina zilnică a păzirii și a muncii de zi cu zi a unei grădini se produce un salt nemăsurabil în putere atunci când doi, Adam și Eva, sunt uniți în scop și voință. De câte ori sunt multiplicat eforturile celor doi? De două ori? De o sută de ori? Propun să acceptați ideea că eforturile lor s-au multiplicat aproape la infinit... Aici este vorbă de stăpânire, de putere cu mult dincolo de limitele lor ca indivizi. Unu plus unu fac doi, nu-i așa? Unde este logica în acest soi de situații? Există vreuna? Sunt întrebări demne de tot efortul nostru în căutarea răspunsurilor.

Și pentru ca ideea eficienței multiplicare până la infinit vine de la Dumnezeu, nu facem nici o greșală afirmând că factorul miracol este direct implicat. Dar noi vedem că Dumnezeu i-a binecuvântat pe tărâm material și această binecuvântare pare să lucreze peste tot unde unitatea de țel și de voință se manifestă. Cum putem împăca, pământeste vorbind, realitatea fizică și principiile matematice. Ele nu par să se împace, la prima vedere. Noi ne putem aduna eforturile sau uni aceleași eforturi. Este același lucru? Nu!

Gânditorul antic afirma: “dați-mi un punct de sprijin și eu voi răsturna pământul!” Afluența a două forțe fizice egale este egală cu dublul forței individuale. În cazul “unirii” eforturilor în lumina unui țel și a unei vrieri comune, relația este de cu totul altă natură. Noi ne devenim dintr-o dată puncte de sprijin... Spre exemplu, Ion și Marin au fiecare câte doi dolari. Prețul unei pâini este doi dolari. Ion și Marin pot cumpăra individual câte o pâine și punându-le împreună vor avea două pâini... Mare scofală! Noi însă știm că Ion are priceperea să facă pâini. Dar lui îi trebuie încă doi dolari; cu unul să cumpere făină și drojdie și cu celălalt împreună cu ai săi doi să cumpere o mașină de pâine. Astfel el va fi în stare să facă douăzeci de pâini... El este pârghia și Marin dacă va vrea să-și unească eforturile cu Ion va fi punctul de sprijin. Amândoi, individual, nu prea pot face mare lucru. După ce-și vor fi mâncat pâinile vor flămânzi... De la punctul în Care Marin se decide să-l sprijine pe Ion, lucrurile vor crește în progresie geometrică și puterea cuplului Ion-Marin devine aproape nemăsurabilă dacă aceeași formulă se aplică în continuare. Amândoi vor fi în stare acum să cumpere mai multă făină și mai multe mașini care vor multiplica roada eforturilor lor încă și mai mult... Puterea unirii țelurilor și a voinței! O, dar cât de anevoie se petrec astfel de situații și asta chiar și în lucrarea Domnului! De ce? Pentru că ideea vine de la Dumnezeu este nevoie de niște factori care se opun firii pământeste care să facă această idee aplicabilă în practică...

1. Cei doi trebuie să se caute. Asta înseamnă ca unul din cei doi va vedea o oportunitate dar va vedea în același timp ca asta depășește puterile lui. Celălalt va vedea că după ce-și va mânca pâinea va flămânzi. Și unul și celălalt vor realiza că au nevoie de ajutor.

2. Cei doi își vor mărturisii ne-putințele unul către celălalt și-și vor cere ajutor. Este greu să spui aproapelui tău că nu poți fără ajutorul lui că doar aparența puterii tale contează pentru tine. Ce vor zice oamenii despre tine?

3. Unul va trebui să recunoască superioritatea celuilalt. Vreți să-mi spuneți că asta e ușor? Vă rog să încercați asta!

4. Amândoi vor trebui să renunțe la propriile ambiții pentru izbânda finală. Cât de ușor este să spui: “Frate Ioane, tu ai ceva ce eu nu am și eu decid să renunț la ambițiile mele și te voi sprijini pe tine cu tot ce pot. Cu alte cuvinte, recunosc că tu ești mai bun și sunt decis să te onorez cu tot ceea ce se cere de la mine.”

Spuneți-mi de câte ori nu v-ați plâns că lucrarea în via Domnului stagnează ba chiar descrește? Acum aveți ocazia să meditați asupra cauzelor adevărate, mai ales ogindindu-vă în cele patru repere mai sus amintite. În fața nevoilor covârșitoare la care suntem expuși, pe zi ce trece mai mult, ne chinuim însingurați într-un efort fără rod... Și unde este bucuria trudirii? De ce atâta oboseală, de ce atâta depresie și de ce atâtea sentimente de neputință? De ce atâtea înfrângeri? Oare nu mai este adevărat cuvântul Domnului în Matei 11:29,30?

“Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară...”